

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję art. 18 rozporządzenia podstawowego⁽¹⁾, art. 6.8 i załącznika do porozumienia antydumpingowego⁽²⁾, zasady proporcjonalności oraz naruszenia prawa oraz dopuszczenia się błędu w ocenie poprzez uznanie skarżącej za niewspółpracującego producenta i poprzez zastosowanie okoliczności dostępnych dla niej.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia przez Komisję art. 3 ust. 2 i art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 3 ust. 1 porozumienia tymczasowego, zniekształcenia przedstawionego jej dowodu oraz popełnienia błędów w ustaleniach poprzez błędne oszacowanie wskazówek dotyczących szkody oraz brak przeprowadzenia obiektywnej oceny stanu przemysłu Unii.
 - Skarżąca podnosi, że Komisja oparła się jedynie na wybranych ekonomicznych wskaźnikach stanu przemysłu Unii i pominęła kluczowe wskaźniki, które wskazałyby na inny, bardziej pozytywny stan przemysłu Unii.
 - Skarżąca podnosi również, że Komisja przyjęła stronnicze stanowisko opowiadając się za jej ustaleniami dotyczącymi szkody i wypaczyła dowód jej przedłożony poprzez brak zbadania „wolnego” i „ograniczonego” rynku danego produktu jako całości z naruszeniem obowiązku przeprowadzenia obiektywnej oceny na podstawie art. 3 ust. 2 rozporządzenia tymczasowego.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia przez Komisję art. 3 ust. 7 rozporządzenia tymczasowego, ponieważ błędnie oceniła ona związek przyczynowy pomiędzy rzekomo dumpingowym przywozem, a sytuacją przemysłu unijnego. Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja uchybiła obowiązkowi przypisania innych czynników powodujących szkodę do rzekomo dumpingowych przywozów i pominęła pozostałe czynniki, które łącznie i odrębnie mogły spowodować przerwanie związku przyczynowego.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że Komisja błędnie ustaliła poziom usunięcia szkody z naruszeniem art. 2 ust. 9 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, popełniając oczywisty błąd w ustaleniach. W szczególności, zdaniem skarżącego Komisja ustaliła nieracjonalny i nadmierny margines zysku dla przemysłu Unijnego i popełniła oczywisty błąd w ustaleniach stosując dla celów marginesu szkody w drodze analogii dostosowanie z tytułu racjonalnych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz z tytułu zysku niepowiązanego importera, przewidziane w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

⁽²⁾ Porozumienie antydumpingowe WTO.

Skarga wniesiona w dniu 28 października 2016 r. – Severstal/Komisja Europejska

(Sprawa T-753/16)

(2017/C 014/48)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: PAO Severstal (Czerpovic, Rosja) (przedstawiciele: B. Evtimov, lawyer i D. O’Keeffe, Solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2016/1328 z dnia 29 lipca 2016 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz niektórych płaskich wyrobów ze stali walcowanych na zimno pochodzących między innymi z Federacji Rosyjskiej, opublikowanego w Dz.U. 210 z 4/8/2016 w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 18 rozporządzenia podstawowego ⁽¹⁾, art. 6.8 i załącznika do porozumienia antydumpingowego ⁽²⁾ przy uznaniu, że skarżąca jest częściowo niewspółpracującym producentem, przy zastosowaniu okoliczności faktycznych dostępnych dla niej, przez co popełniła oczywisty błąd w ustaleniach. Zdaniem skarżącej dodatkowo skutki wynikające z częściowego braku współpracy były oczywiście nieadekwatne w świetle ograniczonych stwierdzonych braków.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przez Komisję prawa do sprawiedliwego wysłuchania oraz prawa obrony skarżącej poprzez ograniczenie okazji skarżącej do obrony przeciwko niekorzystnym dla niej ustaleniom Komisji. Zdaniem skarżącej Komisja skutecznie odrzuciła/pominęła wszelkie dodatkowe informacje lub argumenty skarżącej dotyczące jej statusu braku częściowej współpracy.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku ustalenia przez Komisję prawidłowego marginesu dumpingu zgodnie z art. 2 ust. 12 rozporządzenia podstawowego po tym, jak naruszyła ona art. 2 ust. 3, art. 2 ust. 4 i dokonała błędnej wykładni art. 2 ust. 9, oraz popełniła oczywisty błąd w ustaleniach, a także tego, że Komisja nie dokonała sprawiedliwego porównania zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że Komisja naruszyła art. 3 ust. 2 i art. 3 ust. 5 rozporządzenia podstawowego i art. 3 ust. 1 porozumienia antydumpingowego, przeinaczyła dowód i dokonała oczywistych błędów w ustaleniach poprzez błędną ocenę wskaźników szkody oraz poprzez brak dokonania obiektywnej oceny stanu przemysłu Unii. Zdaniem skarżącej Komisja oparła się jedynie na wybranych ekonomicznych wskaźnikach stanu przemysłu Unii i pominęła kluczowe wskaźniki, które wskazałyby na inny, bardziej pozytywny stan przemysłu Unii. Skarżąca podnosi również, że Komisja przyjęła stronnicze stanowisko opowiadając się za jej ustaleniami dotyczącymi szkody i wypaczyła dowód jej przedłożony poprzez brak zbadania „wolnego” i „ograniczonego” rynku danego produktu jako całości wraz ze wszystkimi wskaźnikami, wybierając przeprowadzenie odrębnej „trzystopniowej oceny”, która zakłóciła całościową ocenę.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia przez Komisję art. 3 ust. 7 rozporządzenia tymczasowego, ponieważ błędnie oceniła ona związek przyczynowy pomiędzy rzekomo dumpingowym przywozem, a sytuacją przemysłu unijnego. Skarżąca podnosi ponadto, że Komisja uchybiła obowiązkowi przypisania innych czynników powodujących szkodę do rzekomo dumpingowych przywozów i pominęła pozostałe czynniki, które łącznie i odrębnie mogły spowodować przerwanie związku przyczynowego.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, że Komisja błędnie ustaliła poziom usunięcia szkody z naruszeniem art. 2 ust. 9 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, popełniając oczywisty błąd w ustaleniach. W szczególności, zdaniem skarżącej Komisja ustaliła nieracjonalny i nadmierny margines zysku dla przemysłu Unijnego i popełniła oczywisty błąd w ustaleniach stosując dla celów marginesu szkody w drodze analogii dostosowanie z tytułu racjonalnych kosztów sprzedaży, kosztów ogólnych i administracyjnych oraz z tytułu zysku niepowiązanego importera, przewidziane w art. 2 ust. 9 rozporządzenia podstawowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343, s. 51).

⁽²⁾ Porozumienie antydumpingowe WTO.

Skarga wniesiona w dniu 2 listopada 2016 r. – Oakley/EUIPO – Xuebo Ye (Przedstawienie sylwetki w kształcie elipsy)

(Sprawa T-754/16)

(2017/C 014/49)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Oakley, Inc. (Foothill Ranch, Kalifornia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciele: adwokaci E. Ochoa Santamaría i V. Rodríguez Pombo)